

νόδου ν' κανών· « οὐ δεῖ ἐν [τῇ] τεσσαρακοστῇ τῇ ὑστερέᾳ ἐβδομάδι τὴν πέμπτην λύσειν καὶ ὅλην τὴν τεσσαρακοστὴν ἀτιμάζειν, ἀλλὰ δεῖ πᾶσαν τὴν τεσσαρακοστὴν νηστεύειν ζηροφαγοῦντας ». ταπεινώσεως γὰρ ὁ καιρὸς καὶ τῶν ἐκάστῳ πεπλημμελημένων τὴν ἐπιγνωμοσύνην φέρων. ἐν δὲ [τῷ] τοιοῦτῳ καιρῷ οὐκ ἂν εἴη ἀκόλουθον ἀφεμένους τὴν περὶ αὐτῆς σπουδὴν, πρὸς ἑορτᾶς ἀποκλίνειν εὐφραϊνομένους οὐ προσηκόντως. καὶ ὁ νβ' τῆς ἑκτῆς συνόδου· « ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς ἡμέραις παρεκτός σαββάτου καὶ κυριακῆς καὶ τῆς ἁγίας τοῦ εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας γινέσθω ἡ τῶν προηγιασμένων ἱερὰ λειτουργία ». καὶ ὁ ιθ' τῆς ἐν Γάγγρα συνόδου· « εἰ τις τῶν ἀσκουμένων χωρὶς ἀνάγκης σωματικῆς ὑπερηφανεύοιτο καὶ τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν καὶ φυλασσομένας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας παραλύει ἐποικουροῦντος (1) ἐν αὐτῷ τελείου λογισμοῦ, ἀνάθεμα ἔστω ». ὁ μὲν οὖν τύπος τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ τεσσαρακοστῇ νηστείας οὕτω ῥητῶς διηρμηνεύεται, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἡμέραις, ὅτε τετράς ἐστὶν καὶ παρασκευή, μετὰ τὸ τὴν θείαν μυσταγωγίαν τελεσθῆναι βρώσεως ἀπέχεσθαι οὐ κωλυόμεθα, πλὴν οὐκ ἀδιαφόρως οὐδὲ ἐπίσης ταῖς ἄλλαις ἡμέραις νηστήμους γὰρ καὶ ταύτας οἶδεν ἡ ἐκκλησία, καὶ εἰ μὴ ζηροφαγεῖν ἐν αὐταῖς δυνάμεθα, τέως γοῦν τῶν ἀπολαυστικωτέρων ἀπέχεσθαι καὶ τὴν νηστείαν ἐπιδείκνυσθαι εἰ μὴ τῷ καιρῷ, ἀλλὰ τῇ ποιότητι τῶν παρατιθεμένων· οὕτω γὰρ ποιοῦντες ἀπαράθραυστον διατηροῦμεν τὸν ἀποστολικὸν κανόνα καὶ τὸν τῆς ἐκκλησίας θεσμὸν διαφυλάττομεν, κατὰ μὲν τὴν ἁγίαν τεσσαρακοστὴν ὡς ἐν τοῖς προρρηθεῖσι κανόνισιν ἰδιαιτέρως τὰ τῆς νηστείας διατετυπωμένα ἐγκρατεῦόμενοι, κατὰ δὲ ἄλλην πᾶσαν τετράδα καὶ παρασκευὴν ὡς ὁ κοινὸς τῆς ἐκκλησίας δίδοσι νόμος. καὶ ἡ ὑπογραφή (2)

ὁ χαρτοφύλαξ +

58) f. 271 v. [ν'] Ἐκ τῶν ἀποστολικῶν διατάξεων περὶ τοῦ πάσχα. (Δεῖ ὑμᾶς ἀδελφοί . . . τὴν ψῆφον ἣν νομίζουσιν ἐ reliqua avulsa sunt).

Cf. Constitt. Apost. lib. V c. 17 (Hist., I, 287 lin. 7-12; Funk, Did. et Constitt., I, 287 lin. 9-14).

59) ff. 242 r.-244 v. [να'] Initio mutilum est hic opusculum, quod in indice inscribitur: Τοῦ τιμιωτάτου πατρὸς ἡμῶν κυροῦ Νικωνος ἐκ τοῦ δεκάτου λόγου περὶ τῆς νηστείας τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου.

Incipit a verbis: οὐδὲ πάλιν τῆς ἁγίας Μαρίας λέγεται· καθὼς αἰρετικῶν παῖδες φρονοῦσι καὶ λέγουσι· εἴτε ἄλλα καὶ ἄλλα συσκιασμένα τινὰ ἰνόματα ναὶ ὑποκλέπτουν· εἴτε οἰονδήποτε ἐπιτηδεύματι . . . medio sequuntur verba: . . . κατὰ καιροῦς καὶ καιροῦς ἐτυπώθησαν αἱ νηστεῖαι καὶ εἰς τὴν παλαιάν καὶ εἰς τὴν νέαν· καὶ ἕνεκα τούτων καθὼς καὶ προχπεδέχθη τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἐν ὑπολήψει τυγχάνει· ὅτι οὐκ ἔχει τὸ ἀσφαλές . . . et desinit in verbis: . . . τὴν ἀπόφασιν ἔχομεν τῆς ἀληθείας ἧς ταῖς πρεσβείαις αὐτῆς τῆς παναρχράντου θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐλεηθῆμεν πάντες ὁμοῦ εἰς σωτηρίαν ψυχῆς. ἀμήν.

(1) ὑποικουροῦντος, rectius esse videtur.

(2) Spatium vacuum relinquit cod.